

[Erhard Jakobsen]

pladder? Det kan vi da ikke gøre noget ved. Det er da ikke os, der bestemmer øststaternes oprustning. Det er da ikke os, der bestemmer, at nogle af de fattigste afrikanske lande omveksler deres u-landshjælp for at købe våben for pengene. Det er da ikke vores skyld. Det skal vi vel ikke hæfte for. Vi har ikke andet valg end at gøre sådan, og så må man holde op med at græde over det, men tage realiteterne i betragtning. Jeg var glad for ikke at få denne begrædelige snak om, at så vokser det, og så vokser det, og så vokser det.

Endnu værre bliver det, når man, som den radikale taler naturligvis gjorde det, går over og sammenligner med u-landshjælp. Som om man med øget u-landshjælp kunne klare nogen som helst udenrigspolitisk opgave, nogen som helst sikkerhedspolitisk opgave. Vi kan bare se på resultaterne. Hvad har Vestens lande opnået, hvad har EF opnået med sin storstillede hjælp til de afrikanske lande? Alt imens man her har ofret milliarder og milliarder af kroner i Afrika på dette formål, har Sovjetunionen, som ikke har ofret andet end cubanske tropper på at hjælpe afrikanske lande, solidt og sikkert og kynisk skaffet sig den ene militærbase efter den anden ned igennem det afrikanske kontinent.

Nu håber jeg ikke at få adrenalinet op i blodet på udenrigsministeren, når jeg nævner, at sidste sten i den opbygning er at få skubbet Sydafrika ud som en fjende af Vesten. Så har man nemlig slået den solideste støtte, som Vesten overhovedet har på det kontinent, ud af spillet, og så har Sovjet nået sit store mål og har afskåret Vestens livsvej, søvejen syd om Afrika.

Det er, hvad vi har været med til, og det er vores u-landshjælp, der direkte har ført os ind i det. Jeg har selv overværet mange forhandlinger med u-landsrepræsentanter i EF, og hver gang er det én stor snakken menneskerettigheder fra diktatorrepræsentanter, der kommer fra lande, hvor de har deres fængsler fyldt med politiske fanger. De kommer og opfordrer os andre til at støtte, ikke bare med u-landshjælp, nej, vi skal også give dem støtte til noget, de kalder menneskerettigheder og deres værdighed, og jeg ved ikke, hvad de fører ind i den forbindelse. Denne u-landshjælp har viklet os ind i nogle løfter til disse lande om at støtte en politik, der er direkte livsfarlig for Vestens forsvar. Så det

er ikke u-landsstøtte, der skal bringe os øget sikkerhed og bringe verden ud af den krigsfare, vi har.

Det er klart, at der er to opfattelser, der altid har stået mod hinanden. Den ene er, at man opnår fred ved passivitet. Den anden er, at man opnår fred ved at have styrke. Vi er nogle stykker, der klart står på det sidste standpunkt, og vi har ingen grund til at laste andre for at have den anden opfattelse. Men vi må bare bede folk om at tage klar stilling, og sige: enten vælger I det ene synspunkt, eller også vælger I det andet. For man kan altså ikke vælge dem begge to.

Jeg synes, regeringen har stået temmelig stærkt på det ene synspunkt, nemlig dette, at selvfølgelig må der være styrke bag NATOs krav. Og jeg synes, vi kan være godt tilfreds med, at regeringen står dér.

En hjertelig tak til udenrigsministeren for, at det ikke var ham, der citerede Hørup, for han er, så vidt jeg ved, død, og de tanker, han havde, er formentlig for længst afdøde. Hørup havde jo ikke den fjerneste anelse om det djævelskab, vi står over for i den moderne verden, og derfor er hans betragtninger selvfølgelig ganske uaktuelle, men de benyttes ofte, og jeg er kun taknemmelig for, at udenrigsministeren ikke benyttede dem.

Det er naturligt, når vi drøfter disse ting, at man kigger meget til Sovjet og også kigger lidt til USA. Jeg synes, det var glædeligt, at udenrigsministeren afviste de kommentarer, der er kommet fra sovjetrussisk side. Jeg kunne have ønsket, at udenrigsministeren særligt havde bemærket én af dem, som jeg synes er en uforkammethed, nemlig at man henviser Danmark til at følge Finlands eksempel. Når man tænker på, at Finlands udenrigspolitik er dikteret af en fredstraktat med Sovjetunionen, så er det et stift stykke, at man henviser Danmark til at følge dette eksempel. Det ville fra alle andre lande blive betragtet som en uforkammethed, men det er vel en vane fra den side.

Jeg kunne selvfølgelig have ønsket, at udenrigsministeren havde sagt noget mere om den maritime opbygning, som Sovjetunionen er inde i, for dér ligger vel noget af det helt afgørende. Det er vel navnlig det, der truer os. Ikke blot truer det os direkte, for man holder øvelser lige op og ned ad os, sådan at man rammer nogle af vores skibe engang imellem, men – igen kommer her det